

Сьогодні

в номері:

ПОШУКИ
ВЗУТТЄВИКІВ
(1 стор.)

ЯК ПОДАРУВАТИ
ПОСМІШКУ?
(1-2 стор.)

СПОРТСМЕНИ-
САМОГУБЦІ
(3 стор.)

ЛЮДИ З КРАЇНИ
МУЖНОСТІ
(4 стор.)

Кіровоградська обласна
БІБЛІОТЕКА
Митальний зал
Апр. №
М. Н. К. Круської

Пролетарі всіх країн, єднайтесь!

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому АКСМУ

Рік видання VIII

№ 146 (846)

НЕДІЛЯ, 10 ГРУДНЯ 1967 РОКУ

Ціна 2 коп.



МОЛОДЬ АМЕРИКИ
ВИХОДИТЬ НА ВУЛИЦІ

Четвертий день підряд у США проходять масові демонстрації американської молоді проти призову на військову службу, проти війни у В'єтнамі. Вони проводяться в ініціативні комітети, який об'єднав 60 різних молодіжних, студентських, жіночих, педіагігічних і релігійних організацій.

8 грудня з ранку Нью-Йорк став ареною бурхливих демонстрацій протесту і жорстоких розправ поліції з їх учасниками. Найкрупнішими масштабами виступів молоді, власті зосередили тисячі поліції навколо призовних дільниць, на основних напрямках руху демонстрантів, а також на шляху до будинку ООН.

Крім Нью-Йорка, антивійськові демонстрації тривали і в інших містах Сполучених Штатів.

«ФРАНКО — НІ!»

НЬЮ-Йорк. (ТАРС). СТУДЕНТИ МАДРІДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ, ЯКІ ОГОЛОСИЛИ СТРАЙК НА ПІДТРИМКУ ВИМОГИ ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ ТОВАРИШІВ, АРЕШТОВАНИХ ПІД ЧАС СУТІНОК З ПОЛІЦІЄЮ, ПРОВЕЛИ ВЧОРА ДЕМОНСТРАЦІЮ.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ КОРЕСПОНДЕНТ АГЕНТСТВА ЮПІ З МАДРІДА, СТУДЕНТИ СПОРУДИЛИ НА ОДНІЙ З ВУЛИЦЬ ВАРІКАДУ І СКАНДАЛУВАЛИ «ФРАНКО — НІ!», «ГЕТ'Я ОЗБРОЄНИХ ПОЛІЦІАВ З УНІВЕРСИТЕТУ». ПРОТИ СТУДЕНТІВ БУЛО КИНУТО ВЕЛИКІ СИЛИ МОТОРИЗОВАНОЇ ТА КІННОЇ ПОЛІЦІЇ.

ЧИСЕЛЬНІСТЬ КПЧ

ПРАГА. Комуністична партія Чехословаччини об'єднує тепер 1.069.985 членів. Найчисленнішу групу в ній становлять робітники. Серед новоприйнятих членів у цьому році їх нараховується 37 процентів. Про це було повідомлено на засіданні Центральної контрольної і релігійної комісії КПЧ.

ХАНОМ ЖИВЕ І ПРАЦЮЄ

ХАНОЙ. Сільськогосподарські кооперативи приналежності зони Ханоя зібрали з 1 гектара по 28,78 центнера рису озимого врожаю. За весь рік ці кооперативи зібрали в середньому по 51,69 центнера рису з гектара.

ДЕ НАЙПОТРІБНІША МІТЛА!

Закохані є закохані. Будь то день чи вечір, їм здається, що на світі їх тільки двоє. Ось і ці, назвемо їх хоч би Галею та Ванею, сміючись, ляслячи пухнаті сніжинки, і не помітили, як зупинилися на перехресті доріг. Не почули вони і тривожного сигналу автомобіля. Заскрипіли гальма, але сніжок, яким щойно милувалися закохані, ледь не став причиною їх горя. Машина продовжувала сунутись. І водію, щоб запобігти лиху, довелося звернути на тротуар.

Про цей випадок розповів секретар комсомольської організації автоколони № 2200 Анатолій Плюшко. І присутні відразу загомоніли про дорожників, про їх незадовільну роботу.

— Ледь мороз, і «дев'ятка» виходить з графіка, бо по слизькій дорозі не видеш, а посилати її піском все забувають, — це говорить Г. К. Дяченко, начальник колони № 3 автобусного парку.

М. І. Дударенко, водій автобуса: — Тільки випаде сніжок, так і починаєш «ловити» вулицю, і про графік руху тут уже забуваєш.

І. П. Грешнов, водій автобуса: — Ледь ожеледь, під аркою, що біля «Червоної зірки», — пробка. Необхідно посилати вулицю не о 8 годині ранку, а значно раніше.

І. Г. Фомін, водій таксі: — На очах в начальства дорожники стараються. Погляньте, скільки машин збирає сніг на площі імені Кірова. А на роздоріжжі нікому навіть піском посипати дорогу.

Що ж, претензії справедливі, шановні дорожники. Слово за вами.

(Закінчення на 2-й стор.)

П'ЯТИРІЧКА. ВОНА ПЕРЕВІРЯЄ ТЕБЕ

СПИЖИЛО. Хлопчики та дівчатка за сапчата — і на нагорб. Чилсь мати наводогін: — Під машину не попадіть! А ти, Васильку, дивись, чобітки не порви.

Кучерявий хлопчик безтурботно у відповідь: — Тітка Наталка ще поше...

Наталія Могир якраз виходила з двору. Почула розмову сусідів і засміялась. «Дивись, які пташечка. І вони знають, що для них стараємось». Наступного дня розповіла про це подругам.

— Значить, шанувати тебе не тільки на фабриці, — сказала Люба Тригубенко.

Підійшла технолог закрійного цеху Раїса Світлик. В руках якийсь пакунок.

— Про діточок? Гляньте, що для них з нового року почнемо виготовляти.

Розгорнула пакунок. А там — нові моделі черевичок. Голубенькі, червоненькі, жовтенькі. Так і милують.

ДЛЯ ПРОДУКЦІЇ кіровоградських взуттєвників не потрібно реклами. Рекламою тут є сам товар. Черевички і чобітки, добротні, красиві. Вони приваблюють своєю оригінальністю, кольором. І не

ГОЛОВНА РЕКЛАМА — ТОВАР

В урну для відходів за одинадцять місяців могло піти 15 тисяч квадратних дециметрів хромової і юхтової шкіри. А що сталося, копні над цим задумались комсомольці!..

дивно, що білі вітрили або прилавків магазинів можна почути: — Не гірші, ніж в столиці.

А на фабриці вже живуть майбутнім. Інженерно-технічні працівники розробляють нові моделі, закрійники і кравці думають, як би здешевити продукцію, зекономити побільше шкіряних матеріалів, щоб додатково виготовити певну кількість черевичок.

Ініціатором хороших справ завжди стає молодь. Ще в перші місяці ювілейного року-комітет комсомолу на одному із засідань обговорив питання економії і бережливості. Вели про це розмову юнаки та дівчата і на зборах цехових комсомольських організацій. Прийняли рішення і успішно їх виконують.

Наталія Могир і Люба Тригубенко за одинадцять місяців заощадили більше як по 15 тисяч квадратних дециметрів хромової і юхтової шкіри. Її достатньо для виготовлення п'яти тисяч пар черевичків. Комсомолки і інші перші у змаганні за економію.

Закрійний цех чимось нагадує дослідну лабораторію. Тут кожен думає, шукає.

В ітнамповочному цеху опрацьовують грубу шкіру, ту, що йде на підшви і каблучки. Тут також чимало економних людей. Олександр Карчевний, наприклад, щомісяця заощаджує матеріалів на 400—500 пар дитячого взуття.

Верстатник теж вдумливо вирубує деталі. Спеціальним приладом заміряє товщину заготовки. Крейдю позначає товщі місця і місця, непридатні для використання. Стає видно, звідки можна виробити ту чи іншу деталь, не порушуючи технології. І у відходи не йде майже жоден дециметр шкіри.

За таким методом працюють Євгенія Кобченко, Людмила Тендюк та інші взуттєвники. Кожен з них вже зекономив по 18—20 тисяч квадратних дециметрів матеріалів. А всього на підприємстві їх уже заощаджено понад 1 мільйон квадратних дециметрів, що достатньо для виготовлення 40 тисяч пар туфельок.

НА ЗАСІДАННІ комітету комсомолу йшлося і про дострокове виконання завдань. В цьому теж досягнуто немало. 23 листопада колектив фабрики виконав план ювілейного року. Підучи назустріч 50-річчю Української Радянської держави, колектив зобов'язався до кінця грудня ще пошити понад 200 тисяч пар взуття.

Всі досягнення тут нерозривно зв'язані з комсомолом. Адже більшість робітників — молодь. І саме її кмітливість, винахідливість та дужі руки сприяють всьому хорошему. І ось зараз, готуючись до 50-річчя Ленінського комсомолу, юнаки та дівчата міркують про те, щоб виконати завдання нового п'ятиріччя на два місяці раніше строку, а при можливості — й скоріше.

О. ЛАДАН,
епискор «Молодого комунара».

м. Кіровоград.

КІРОВОГРАДЩИНА — КРАЙ ХЛІВНИЙ

ЯКА ЛАСКА ЗЕМЛІ ПОТРІБНА?

Біліло поле. Іван Чоботар озирнувся довірж і подумав: «Добре, що сніг на мору землю лягає... Бути врожаєві». Бдливий почувлось гуління тракторів. То його ровесники вивозили місцеві добрива. По 25 тонн на гектар вже їх внесли. Міби не погано. Минулого року ледь стільки встигли. А зараз мазо. Партія поставила перед хліборобами нові завдання. І щоб їх виконати, щоб зібрати з тієї ж площі більше зерна, потрібно готуватись зараз.

І механізатори комсомольсько-молодіжної тракторної бригади Івана Лопати з артілі імені Котовського готуються.

Вони ретельно удобрюють ділянки, ремонтують техніку. Іван Чоботар, наприклад, давно підготував свого «СК-4». А зараз комсомолец допомагає друзям, як кажуть, доводити до ладу причіпний інвентар. Чотирма іншими самоходами теж можна вже працювати. З 19 наявних тракторів 17 поставлено на лінійку готовності.

Недавно в бригаді відбулися збори. На них вирішили організувати недільняк. І такий відбувся. Хлопці відремонтували борони та інше дрібне знаряддя. Тоді ж взяли зобов'язання до 50-річчя Радянської влади на Україні підготувати всю наявну техніку. Намічене успішно виконується.

О. ВОРОЖБИТ,
працівник Знаменської районної газети.

- ЩО ЗРОБЛЕНО!
- ЩО ЗРОБИМО!

НА КОМСОМОЛЬСЬКИХ КОНФЕРЕНЦІЯХ

ГОЛОВАНІВСЬК. З уст першого секретаря райкому ЛКСМУ Тамари Власюк, з уст делегатів комсомольської конференції прозвучали слова про підтримку ініціатив колективів підприємств промисловості, транспорту, будівельних організацій, колгоспів і радгоспів країни, які вступили в соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань п'ятирічного плану розвитку народного господарства СРСР. Серед комсомольсько-молодіжних колективів району в ювілейному році найкращих успіхів досягли тваринники колгоспів «По шляху Леніна» та імені Котовського. Тільки за 11 місяців року дівчатка з артілі «По шляху Леніна» мають на корову 2080 кілограмів молока.

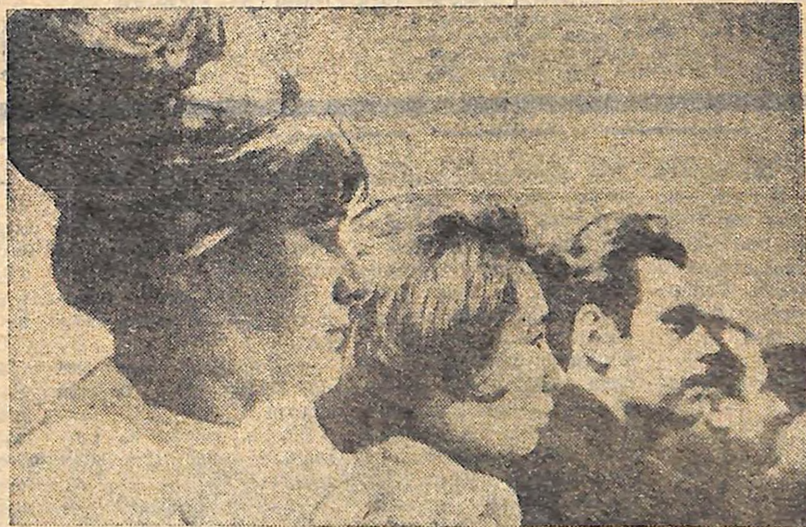
На організаційному пленумі райкому ЛКСМУ першим секретарем райкому комсомолу обрано Т. Власюк, секретарем — В. Безверхого.

ОЛЕКСАНДРІВКА. Про новизну в комсомольській роботі повели ділову розмову делегати конференції. Вони принципово критикували бюро РК ЛКСМУ,

стиль його діяльності, звинувачували в байдужості і безпринциповості першого секретаря райкому комсомолу О. Усатенка.

Згуртовано новий склад РК ЛКСМУ, першим секретарем якого обрано Л. Тихоступа, секретарем — В. Сузак.

Відбулися конференції в Онуфріївській, Петрівській, Новоархангельській районних комсомольських організаціях. Першими секретарями РК ЛКСМУ тут обрано В. Андреева, В. Смаглока, Р. Онищенко.



ГРАФІК, ЗАРПЛАТА І ДОБРИЙ НАСТРІЙ

Ви вже добрих десяток хвилин нервуете на зупинці, поглядаєте на годинник. Нарешті дожданий автобус з'явився. Ви готові його взяти штурмом, але автобус і не думає зупинятись. Він проноситься мимо. І тільки якийсь зухвалець, що висить в задніх дверях, жестом запрошує зайняти місце поряд.

Вам краще треба встигнути до поїзда, а рятівної машини з шахматними полосками все немає. Тільки вона з'явилася, ви кидаєтесь прямо під колеса. Але таксист, зайнувшись, об'їжджає вас, і знову зелений вогник зникає.

Чому так трапляється? Про це та інші важливі питання йшла мова за круглим столом на черговій редакційній п'ятниці, де ми зустрілися з транспортниками міста.

ГРАФІК, ЗАРПЛАТА І ДОБРИЙ НАСТРІЙ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

А СТРИЛОЧНИК НЕ ВИНЕН

Тільки-но шофер, щоб не збити молодих людей, спрямував машину на тротуар, як з'явився автоінспектор. Довгенько потів водій, щоб довести, що він не винний, що не перебільшував швидкість і т. д. Закохані ж, забувши перший переляк, знову взялися за руки і, весело сміючись, пішли... по вулиці.

Скажіть, хіба це справедливо? Кількість міського транспорту постійно збільшується. І, видно, настав час і з пішоходів, як і з водіїв, суворо запитувати за порушення правил руху. Згодом настав час суворо запитувати і за правила посадки.

Як часто можна почути нарікання на водіїв автобусів, що вони не дотримуються графіка, що через це ми приїжджаємо в театр чи на роботу з обірваними гудзиками. Та не кожний пасажир знає, що водій найбільше з нас зацікавлений у дотриманні графіка, адже це для нього по тійки «спасибі» пасажирів, а й додатково 50-60 карбованців заробітної плати. І як часто він їх втрачає тільки з вини пасажирів. Ніхто з них чомусь не звик ставати в чергу. І тому посадка на автобус завжди нагадує штурм фортеці. А результат — обірвані гудзики й поламні двері, зіпсований настрій і втрачений час.

При посадці на таксомотори можна спостерігати довгі суперечки про те, хто першим схопився за ручку дверця. І той, хто не зміг це довести, другого дня вже пише скаргу на таксиста, що він, мовляв, їде куди хочеться, а не куди потрібно пасажирів.

У цих випадках діє сила звички. І позбутися її можна всією громадою. Спочатку, напевно, доречно організувати чергування дружинників, піонерів, комсомольців на автобусних зупинках, стоянках таксі.

У Бресті саме з цього починали, — говорить В. О. Широкий, начальник служби руху автопарку.

Щоб швидше доставити пасажирів у години «пік» до роботи, введено автобуси-експреси: маршрут № 8 — «Черемушки» — завод «Червона зірка», № 17 — сквер імені Ленінського комсомолу — завод кізельгуру, № 10 — центр — молокозавод та інші.

Часто пасажирів мнуть собі боки не тільки через нестачу машин, а знов-таки через свою невихованість, — каже водій М. І. ДУДЕНКО. — До заводу «Червона зірка» увечері ми подаємо одинадцять автобусів. Цілком достатньо. Але жодного разу я не бачив, щоб заходили спокійно. Обов'язково штовхаються, ламають двері.

І знову про нашу невихованість.

«ЧЕРКАЩАНАМ ЗАЗДРЮ»

Як часто пасажир може нізачо образити водія, кондуктора. Молоді дівчата-кондуктори інколи відбою не мають від брудних жартів захмелілих молодиків. Образливо, але спробуй щось сказати у відповідь, як відразу знайдуться захисники: «А ви не грубіть. Хіба так обслуговують?»

І це «обслуговують» часто звучить зверхньо, хоч взагалі це дуже хороше слово. Адже ми всі один одного обслуговуємо, незалежно від того, чи подаємо страви в ресторані, чи виготовляємо панчохи, чи випускаємо газету. Різниця тільки в специфіці роботи.

І. А. Грешнов, водій:

— Щоб вчасно приступити до роботи,

доводиться вставати не пізніше четвертої ранку. Остання зміна закінчується



Анатолій БЛОХІН, секретар комсомольської організації автопарку: — Наша художня самодіяльність на добром рахунку, жаль, що клуб малий, їде репетиції проводити.

далеко за північ. Сімейним, особливо жінкам, такий розпорядок не завжди підходить, тому й виникає «проблема» кадрів.

І не тільки через це. Уявимо таку картину. У відділ кадрів приходить юнак чи дівчина. Цікавиться роботою, заробітною платою.

Начальник широкосміхається: — Середня зарплата у водіїв автобусного парку 170 карбованців, та й кондуктори заробляють непогано.

Хлопець вже тягнеться за аркушем паперу, щоб написати заяву, і раптом: — А як у вас з житлом?

У начальника відділу кадрів опускаються руки: гуртожитку немає. Перспективи щодо квартири для сімейних неясні. Кошти на будівництво в кожному автогосподарстві є. Усуспільнени їх, спорудили п'ятиповерховий будинок. Так же думалося зробити і в цьому році, але будувати для транспортників нікому. Навіть будівництво нового автопарку на Балашівці зривається. Будівельне управління № 3 тресту «Кіровоградпромбуд» з 250 тисяч карбованців освоїло у цьому році лише 170 тисяч.

Водії, кондуктори багато часу втрачають, добираючись на автовокзал, щоб прийняти зміну чи здати виручку. Вихід?

Б. Л. Островський: — В Хмельницькому, Чернасах є диспетчерські пункти в центрі міста. Треба б і в нас так зробити.

М. А. Шнур, кондуктор:

— Дві години я постійно втрачаю на те, щоб добратися до вокзалу, дізнатися, на якій машині працюватиму і таке інше. Черкащанам просто заздрю...

СЛОВО ЗА АРХІТЕКТОРАМИ

У 1947 році у місті був лише один автобус, тепер їх 260. Це добре. Погано лише те, що виробнича база розрахована тільки на 60 машин, а в автопарку, що будується, під критою стоянкою можна буде розмістити лише 200 машин. А як бути із стоянками для таксі? Місто росте, стають вряд багатопверхові будинки, обрамлені газонами, скверами. Тільки для стоянок чомусь не знаходиться місця.

П. С. ВИСОЦЬКИЙ, начальник відділу експлуатації таксопарку:

— У нас лише чотири маленьких стоянки: біля автовокзалу, об'єду, залізничного вокзалу і біля ЦУМа. Кілька разів ми зверталися до архітекторів міста, щоб при новій забудові передбачали і стоянки для таксомоторів.

Біля ЦУМа відділяв, але більше п'яти чи шести машин там не поставили. Цього ж недостатньо. І щоб відвезти телевизор чи радіо, люди, не дочекавшись таксі, шукають «лівакі».

І. П. КРАВЧЕНКО, бригадир таксопарку: — Покажчиків, де зупинка таксі, в місті не знайдеш. От і «ловлять» машини на перехрестях доріг.

В. А. БУЯЛЬСЬКИЙ, бригадир таксопарку: — Доречно б упорядкувати знаки. Скільки разів я з зеленим вогником проїжджав біля заводу «Червона зірка». Мені махають, кричать, а зупинитися не можу, бо забороняє знак. Вулиця імені Терешкової вже й широка, але обгін від моста і до жиркомбінату заборонено, і хочеш чи не хочеш, а доводиться їхати з швидкістю 15 кілометрів на годину за підмогою чи вантажною автомашинною. Пасажир хвилюється, сердиться, адже він і взяв таксі лише тому, що кваліфіція. Мабуть, треба переглянути правильність розстановки дорожніх знаків.

ЧИ БУДЕ КЛУБ ТРАНСПОРТНИКІВ?

Транспортників кілька тисяч. І хоч як вони втомлюються, але і з піснею, і з танцями друкать. Тільки от збиратися ніде. В автобусному парку червоний куток вміщує 120 чоловік, а працюючих в десять разів більше. Не краще і в інших автопідприємствах. Як бути?

— Я бував у Харкові, там є загальний клуб транспортників. А чого б нам не побудувати? Я сам би перший вишов у вільний час допомагати, — це водій таксі Ю. М. Володимиров.

— Усуспільнити кошти, і можна побудувати, — каже директор автопарку Б. Л. Островський.

Думка одностайна в цьому питанні.

За круглим столом йшла розмова і про те, що окремі кондуктори і водії автобусів грубо ведуть себе з пасажирами, не слідкують за мовою. З цього випливає, що учбова програма в автоучкомбінаті не відповідає сучасним вимогам. Вже не досить водію знати лише матеріальну частину машини, а кондуктору назви зупинок, їм необхідно давати



Анатолій ПЛЮШКО, секретар комсомольської організації автоколони № 2200: — Молоді у нас досвідченим водіям не поступаються.

знання етики, естетики, одним словом все те, що підносить культуру роботи.

Бувають випадки, що в погоні за заробітком водії навмисне порушують графік, щоб на центральній зупинці набрати якнайбільше пасажирів.

Присутні докладно розповіли, яких заходів вживають, щоб забезпечити безперебійність руху, звичайне обслуговування пасажирів. Але й ми не можемо залишатися осторонь. Тому й наголошувалось на недоліках, яких легко позбутися силами громадськості.

В. ЦВЯХ, В. ШАРІЙ.

Фото В. Ковпака.



Теплий усміх торкнувся уст Віри Шевченко, трактористки артілі імені Фрунзе Олександрійського району. Дівчина знову серед звятижців колгоспу.

Фото А. БОЙКА.

3 телетайпної стрічки

ПРИВІТНІСТЬ І ГОСТИННІСТЬ

ХЕЛЬСІНКИ. (ТАРС). Делегація Ленінського комсомолу на чолі з першим секретарем ЦК ВЛКСМ С. П. Павловим, яка перебуває у Фінляндії, влаштувала вчора тут прес-конференцію. Керівник делегації розповів про враження від поїздки по країні. Він сказав, що чим краще радянська і фінська молодь знає життя і проблеми обох країн, тим міцнішим будуть дружба і співробітництво молодого покоління, а також народів Радянського Союзу і Фінляндії.

ЗУСТРІЧ В ФРН

БОНН. (ТАРС). На запрошення західнонімецької організації «Німецькі молоді демократи» в ФРН перебуває з візитом делегація радянської молоді. Делегація зробила поїздку по країні. В Ессені вона була присутня на мітингу протесту західнонімецьких демократів проти реакційних надзвичайних законів.

Всесоюзна студентська конференція

по проблемах суспільних наук, Історії ВЛКСМ і міжнародного молодіжного руху почала 7 грудня роботу в історичному актовому залі Смольного в Ленінграді. Вона присвячена 50-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Ця конференція — заключний етап курсу студентів країни на найкращій роботі в галузі суспільних наук.

ПРАВОВАЛАНГОВІ ПРОФЕСІЇ

НАД СТЕПОМ — металева пісня трактора. Василь вслуховувався в рівномірне гудіння мотора та, може, в биття власного серця: сьогодні він вперше самостійно вивів машину. А ще коли мріялось про це!...

...Оглянувся. В долині між скелястим берегом несе свої води Синюха. Тільки сьогодні вода в



НЕ ВИСТАЧАЛО НЕВІСТКИ...

ній якась особливо голу-ба: А біля її берегів рідна Федорівка. Село ласкаво всміхалось йому, шепотіло щось сріблястим листом осокорів. Пригадалася оворашня розмова з головою кол-

госпу Іваном Івановичем Шевченком. Василь не-смільно поклав на стіл свідомство про закінчення курсів механізаторів і напружено чекав. Голова уважно прочитав, з усіх сторін обдівився доку-мент.

— Радий вітати моло-де поповнення, — потиснув руку.

А потім:

— Трактор давно на тебе чекає, Василю. Тільки кого собі в напарники візьмеш?

Відверта розмова дола-ла смільності.

— З Анатолієм Під-

лубним хотів би...

— Комсомольський агрегат, значить, буде, — міркував угорос голова. — Згоден. Тільки ж обом в армію. Знову трактор осиротіє... Та якось буде.

У далекі гони протяг широку чорну борозну п'ятикорпусний плуг. Пахоші свіжозораної ріллі. Василь не зразу помітив групу людей, що стояли в кінці поля і дивились на прокладений ним слід. Серед них впізнав голову колгоспу, бригадира, старих механізаторів. І дуже дивно, там стояв його батько. Хоч мав відпочивати вдома після зміни.

«Сумнів а ю т ь с я, — промайнула думка, — прийшли перекопатися».

Звичайно, він не міг чути тієї розмови, яка була між людьми...

— Тверда в хлопця рука, — кинув хтось із механізаторів.

— До міцної руки ще й вірне око треба, — зауважив інший.

— Думаю, що молодий механізатор не позбав-

лений всіх цих якостей, — ніби узагальнюючи по-чуте, мовив голова. — Гляньте, не борозна, а струна.

Іван Іванович підйшов до Васильового батька:

— Хорошого снапа ма-еш, Васильовичу. В тебе вдавсь...

Василь вийшов на розворотну полосу і зупинив трактора.

— Щось сталося? — запитав він у прибулих.

— Та це прийшли спи-тати, чи не треба тобі чо-го, — за всіх відповів го-лова.

— Дякую. Нічого...

І трактор потяг у гони нові Васильові струни.

В армію, справді, село провозило разом обох комсомольців. І так скла-лося, що і службу Василь з Анатолієм в одній части-ні проходили, разом до-дому повернулись. Відпо-чинували недовго. Рва-лись до трактора, в по-ле. Кипить змагання юві-лейне. Хотілось і собі по-мірятись силою.

— Вас, видно, й водою не розіллеш, — жартуючи зустрів демобілізованих воїнів І. І. Шевченко. — Сідлайте, хлопці, «Т-74», і хай не обминає вас до-ля!

Саме тоді, коли йшла оранка на зяб, село облетіла звістка про прове-дення конкурсу на кращого орача колгоспу, ра-йону, а потім і всієї об-ласті. Механізатори хвилювалися. Кожному хоті-лось стати переможцем.

Невдовзі у Федорівсь-кому колгоспі імені Кіро-ва зрозуміли, що кращо-го орача за Василя За-гребельного й шукати не треба. Всіх випередив. Односельчани вірили, що відстоїть він і на район-ному змаганні честь своєї артілі.

...На старті вишкунва-лось майже три десятки «Т-74». Зовні Василь не видавав хвилювання, він був зібраний і зосередже-ний. Тож після сигналу впевнено повів трактора вперед, прокладаючи в гони струни-скиби... Жю-

рі визнано його перемож-цем конкурсу.

Хлопець розгублено відповідав на ширі вітан-ня людей. До нього підкотили мотоцикл з коляс-кою — премія перемож-цю. А дужі руки товари-шів підхопили його і дов-го підкидали. ...На очах старого Загребельного показались сльози. Радів за сина. Раді і всі його діти-механізатори. Адже Микола, брат Василя — теж тракторист. Сестра Ліда — шофер.

Тепліли очі і в коханої дівчини Василя, з якою через тиждень мав одру-житися.

Невдовзі після цієї по-дії відбулося весілля. В сім'ю Загребельних при-йшла невістка. Вона — теж механізатор...

О. ОЛІЙНИК, редактор районної газети.

с. Федорівка Добровеличківського району.

На фото: Василь За-гребельний. Фото О. Гончаренка.

Вам, комсомольці 30-х років, вам, хто стояв поруч з комуністами в роки колективізації, хто творив зв'язки перших п'ятарічок, вам, вірним, полум'яним, безстрашним — ці скромні рядки...



Автор.

1.

Починалась весна, з-за хмар все частіше виринало сонце, просихали поля — тут би розгорнутись на всю широчінь, а справи в артілі все гіршали. Груді крає немовний біль, туга не сходить з очей. Як про неї мріяли, з якою радістю писали заяви, вели у конюшні буланних, сірих і чалих коней, з якими піснями вирушали разом на ниви — сіяти і косити, молотити хліб!

Неначе того й не було, все відійшло, зникло, розійшлося, як дим, як туман. Хтось невидимий, підступний, як шашіль, вперто, щодня, щодня чекав її погібелі... Наближалася посівна — і ячмінь, і овес, і просо, і кукурудза, і гречка — все було переважно, знаєш, засипане у чистих засіках. Перевіряли восени на схожість, засівали зернята у горщикках, у старих макітрах — зеленіло, як щітка. Ще раз вирішили пресервіти у березні. Ячмінь (його сіяти найбільше) не проріс. Хтось, відмінувши замки, давно вже бив не тільки життя, а й сподівання, надії людей... У сівалках чийсь проклятуцький руки геть повідкручували сошники... Можна було б засівати поле по-старому, з мішків, чани. Та хотілося журавлиним ключом по-новому! Довелось послати сівачів у Єлисаветград до робітників на «Червону зірку».

СПАЛАХИ

виготували нові сошники. Та хто запевнить, що так знову не повториться?!

А тут, як грим, знову новина: десять подали заяви про вихід із артілі.

І як їх не змовляли, твердили одне: — Досить! Наїлися комуністського кандюру! Свій хліб, хоч горьований, але солодкий!

І не диво це було чути від середняків. Може, в них на ту пору, коли артіль лише ставала на ноги, коли вона ще не могла годувати медом та салом, хліб був не солодкий. Мали по парі коней, по-корівничі, в сажках хрюкали свині, у садках червоніли вулики. Але четверо з тих десяти — бідняки з бідняків, хатини ребрами лат святяться, одяг полотняний і той латаний, а на ногах і не вгадаєш що — чи постолі, чи черевки. А про четвертого, Чеголюка, хоч і не кажи нічого. Доживе якось з горем, бідною до рідва, а там своїх дітей — на сані. Запряже здохлячу кобилу — і по селах жebraкувати.

Артіль йому — нову хату, усім одяг, пшениці, повнісіньку безтарну картоплі. І він не хоче артілі!

Щось неймовірне, щось страшне діється.

Немов у горобину ніч, тепер щодня на артіль падав удар за ударом.

Уже в кінці березня вчинили наліт на корівню і розібрали геть до одної корови. Та хоч би на тому скінчилися.

В селі зрання й до ночі страшне ревіння — почали різати худобу. Бичків, телочок, корів. А ввечері друге ревіння — на все село, з усіх вулиць, кутків лунають п'яні пісні — і як кум до куму залинявся, і як збиралася бідна голота...

А в понеділок, на початку квітня змієм поповзла ще одна чутка: будуть розбирати коней.

Почалося з події в степу.

Старий Брага вертався із Захисти. Був у дочці. І чоловік, і вся його родина приймали дуже добре, вгостили й чаркою. Але радості у старого на серці не було.

І не помітив, як до нього з яру в темряві вишло двоє. І в кожного в руці сучкувата палиця.

— Стій, дідусю! З воза злязь!

— А ви мені що — указ?

— Злязь, опудало вошине! Це наші коні!

— Були ваші — тепер артілі!

— Ти ще довго мітингуватимеш, пенюк трухлявий?!

І кілками. Кілками. По спині. По голові. По скручених реumatизмом пальцях. По старечих ногах. Ледав живий доповз до яру, до села. Сорочка в крові, волосся на голові теж від крові злиплося. А ті двоє розпрягли буланних, верхи подались у Оситнячку, вернулись без коней. Брага мовчав, злякався старий, щоб не вбили або не підпалили. Покликали в сільраду, як оклига, збрехав, що не пізнав. Насувались більші, грізніші події.

М. СТОЯН.

с. Папчеве Новомиргородського району.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА».

„За закритими дверима“

В газеті № 138 від 22 листопада 1967 року було опубліковано критичний матеріал «За закритими дверима», написаний після дзвінка читача.

Як повідомив редакцію секретар Олександрійського райкому партії В. В. Красюк, факти, наведені в статті, дійсно мали місце.

За грубе порушення правил радянської торгівлі на голову Новоградського сільського споживчого товариства С. Я. Кирильчука Комітетом народного контролю накладено суворе стягнення.

На інструктора райкому партії М. В. Мішуровського за затинок комсомольської критики бюро РК КП України накладено партійне стягнення.

І ВИРОСЛА „Дніпряночка“

Мелодію вніесли на берег хвилі Дніпра. Вона була широка, як рукотворне Кременчуцьке море, і глибока, як його води. Ту пісню почули гуртки Палацу культури імені В. І. Леніна, підхопили. І полинула вона над краєм Наддніпрянським, хлюнула весело з голубих екранів телевізорів, залучала в колгоспних клубах. Ось уже п'ять років та пісня тривожить серця слухачів, наповнює радістю, дає шашугу.

У Дніпра позичили співацькі пісні, у Дніпра взяли і назву ансамблю. «Дніпряночка» — так назвали вокальний колектив Палацу культури.

П'ять років тому в дитячому секторі народилась «Дніпряночка». Підросли її учасники, і ансамбль міцніє, розширював свій репертуар. З першого дня організації колективу співає в ньому Валя Малаховська. Тоді вона була ученицею дев'ятого класу. Пізніше прийшла в ансамбль технік зв'язку Кременчуцької ГЕС Люда Морякіна, штампувальниця Олена Мусленко, муляр Гая Козлова, вчителька вечірньої школи Ліда Сидненко.

Пісня об'єднала дівчат. Тепер часто вони разом святкують дні народження, ходять разом за місто в плавні, «Дніпряночка» живе цікаво, весело.

Три рази на тиждень збираються дівчата на репетиції. Керівник ансамблю Володя Кукушкін вслухається в плескіт дніпровських хвиль, який долітає з берега, і, вибравши момент, змахом руки подає команду. Дівчата пісня опітається в той плескіт хвиль і пливе над містом. Кременчуцькі знають — то співає «Дніпряночка».

Г. ТАРАСІВЕЦЬ.

На фото: керівник ансамблю «Дніпряночка» В. Кукушкін. Фото В. Ключева.



ЯК ТИ СТОІШ В СТРОЮ!

Зараз Анатолій відмінник бойової і політичної підготовки, спортсмен-розрядник, військовий спеціаліст 2-го класу. Комсомольці підрозділу, в якому він зараз служить, виявили йому велике довіря — обрали секретарем комсомольської організації. І вони не помилились. Незабаром підрозділ став відмінним. Комсомольцям вручили прапор Кіровоградського міськкому комсомолу. Прапор комсомольці підрозділу утримують і в цьому році.

Відмінно служить і Володимир Євсюков. Він — спеціаліст 2-го класу, спортсмен - розрядник. Від нього воїни завжди почують добру пораду. Будь-коли Володимир допоможе товаришу. Багато часу віддає він вихованню молодих воїнів. Із свого досвіду він знає, як спочатку важко переборювати труднощі. Ось чому він не жаліє свого

часу, щоб допомогти новачкам.

Нещодавно в частині були запрошені батьки воїнів - кіровоградців. Командир частини подякував батькам Олександра Лобова за виховання сина.

Протягом двох років служби Олександр одержав не одну подяку. Ним можуть гордитися батьки: він відмінник бойової і політичної підготовки, спеціаліст 2-го класу, спортсмен - розрядник. Бере активну участь у громадському житті підрозділу. Жоден цікавий захід не відбувається без його участі.

Так, про таких воїнів не можна сказати, що вони сховаються за спину товаришів у тяжкий для Вітчизни час. Слава вже зараз дружить з ними. Лейтенант І. БАЙКОВ, секретар комсомольської організації частини.

ІХ ТРОЄ

Анатолій Вітугов, Володимир Євсюков, Олександр Лобов — вихованці кіровоградської комсомольської організації. Два роки тому всі вони працювали слюсарями на «Червоної зірки». Працювали добре, відпочивали разом. Нерозлучною трійкою називали хлопців у цеху. Не розійшлися їхні стежки і тоді, коли всіх трьох призвали в Радянську Армію. Разом почали оволодівати важкою і відповідальною професією — професією солдата.

Анатолій Вітугов, як і всі новачки, не відразу став майстром військової справи. Довелось багато часу віддавати навчанню, переборювати труднощі. Найтяжчий період — початок, давно пройшов.

НА ОДНІЙ із центральних вулиць Брюсселя — вулиці Нев — до цього часу маячить великий обгорілий каркас приміщення багатопверхового універмагу «Інновасьон». В пам'яті брюссельців надовго залишиться ця грандіозна пожежа в травні 1967 року, що забрала близько 300 людських життів — продавців і покупців. Катастрофа виявила страшні недоліки в системі пожежної охорони універмагу, відсутність елементарних запобіжних і аварійних заходів.

У зв'язку з цим багато бельгійців згадують ще одну крупну катастрофу, що трапилася в 1956 році в Марселі, поблизу Шарлеруа, коли в результаті аварії на одній з вугільних шахт загинуло 300 гірників. І вже зовсім недавно в Марселанже, на кордоні Бельгії і Люксембургу, серед білого дня зірвалася гігантська автоцистерна з рідким газом. Це коштувало життя 22 громадянам.

Що це — випадковість чи закономірність? Таким питанням після всіх цих катастроф задаються бельгійські газети і жителі країни. Причини більшості крупних і дрібних катастроф і нещасних випадків в країні «не встановлені». Чи не означає це зневагу до правил і норм безпеки на підприємствах країни, байдуже ставлення промисловців, господарів магазинів, адміністрацій до охорони трудящих, забезпечення їх виробничої безпеки? І це в такій промислово розвиненій і цивілізованій країні, як Бельгія!

Опубліковані недавно тут цифри дозволяють зробити твердивальний ви-

сновок. За десять років — з 1 січня 1957 року по 31 грудня 1966 року в Бельгії зареєстровано 4283 нещасних випадки з смертельними наслідками

4283 смерті

За цей же період 95 227 чоловік стали інвалідами в результаті аварій. Ці цифри стають ще більш красномовними, якщо врахувати, що чисельність населення Бельгії становить приблизно 9,5 мільйона чоловік, а працездатного населення — близько 3,8 мільйона чоловік.

Таким чином, факти повністю спростовують домисли капіталістичних кіл про «випадковість» в цій галузі. Безсумнівно, мова може йти тут тільки про закономірність, про байдужість до життя трудящих в ім'я посилення поточної системи і в погоні за прибутками.

Останні крупні катастрофи в «Інновасьон», в Марселанже та інших містах (тільки в цьому році, після пожежі в «Інновасьон», зареєстровано вже близько 30 крупних пожеж і вибухів на промислових підприємствах і в магазинах) викликали широке занепо-



коення громадськості Бельгії. «Національній асоціації по запобіганню нещасних випадків на виробництві» довелося почати цілу пропагандистську кампанію з метою роз'яснення норм і обов'язків по охороні праці. Почата рідка «кампанія безпеки» для боротьби з нещасними випадками і професійними захворюваннями.

Однак, багаточисленні трагедії і нещасні випадки на виробництві в умовах капіталістичної країни важко запобігти кампаніями і лозунгами. Вони — результат експлуатації трудящих, інтенсифікації праці в угоду капіталу, нехтування життєвими інтересами трудящих. Якраз на ці думки наводять руїни магазину «Інновасьон» в Брюсселі чи від містечка Марселанже, яке немов би було піддане бомбардуванню.

В. ВОЛКОВ, кореспондент ТАРС.

Брюссель.

ЦЕЙ ЗНІМОК опублікований в журналі «Бунте Іллюстріте» (ФРН). Зліва чітко видно заголовок статті: «З допомогою отрути до перемоги». В центрі — портрет людини в спортивній формі.

Це англієць Том Сімпов, той самий Сімпов, який у нинішньому році під час традиційної велогонки професіоналів Тур де Франс упав з велосипеда і незабаром помер в лікарні. Том Сімпов — спортсмен, в кишені якого піс-

ля смерті були знайдені дві ампули з допінгом і який навіг, за офіційними повідомленнями, помер від надмірного вживання наркотиків.

Західнонімецький журнал, підводячи підсумки минулого спортивного року, несподівано згадав про англійського велогонщика Тома Сімповона. Алже після Сімповона ще один відомий спортсмен Валентин Уртіна загинув під час чемпіонату Іспанії серед юніорів-професіоналів по велоспорту. Причини та ж сама — використання допінгу.

В прізбріках і олашекках, які зображені на знімку, знаходяться наркотичні засоби: перитін, коффіл, кофейн, стріхнін... «Бунте Іллюстріте» констатує, що подібні збуджуючі засоби використовуються спортсменами не тільки під час велосипедних гонок, але і в футболі, гребні, плаванні, важкій атлетці, в конькобіжному і багатьох інших видах спорту.

Далі журнал наводить цікаві факти: «У Голландії, Бельгії, Франції (про свою країну західнонімецький журнал соромливо промовчує — ПРИМ. РЕД.) існують аптеки, де можна легко купити допінг».

У верхньому правому кутку знімка поміщено цікаву заяву відомого австрійського лікаря, спеціаліста по спортивній медицині професора Прокопа: «Якщо так піде далі, ми зможемо одночасно із значними Олімпійськими іграми провести Олімпійські ігри хіміка».

АПН.



СПОРТСМЕНІ-САМОВБІВЦІ

КАНІКУЛ НЕ БУДЕ



Зовсім недавно відшуміли футбольні баталії, а кіровоградських уболівальників цієї гри уже хвилюють десятки різних питань, які конче треба розв'язати нашим провідним командам «Зірка» і «Шахтарю». Їх цікавить оцінка самими тренерами виступу в чемпіонаті цього року, плани на наступний сезон, найближчі завдання, які команди ставлять перед собою. Ми розповідали про фініш «Зірки», яка додержала слова, ввійшовши в першу десятку команд своєї підгрупи. Редакція «Молодого комуніста» звернулася до старшого тренера олександрійського «Шахтаря» т. Лявчинського з проханням поділитися думкою про команду гірників, про її плани на зиму. Ось що він розповів:

— Сезон 1967 року «Шахтар» провів незадовільно. На фініші ми мали таку картину:

1	В	Н	П	м'ячів	очки	місце
40	12	11	17	34-45	35	13

Тринадцяте місце із двадцяти одного — зовсім не той результат, якого ми бажали. Основними причинами, які перешкодили «Шахтарю» зайняти в зоні більш високе місце, ми вважаємо такі: Перша. Переоцінили сили і можливості захисної лінії. Лише перед другим колом спохватились і зміцнили її.

Друга. Недостатньо була ігрова дисципліна деяких спортсменів, які своєю індивідуальною грою вносили розлад у взаємодію з партнерами по команді.

ЛЮДИ З КІРЛІНИ МУЖНОСТІ

І. ПАРХОМЕНКО
Ю. МОТОРНИЙ



(Продовження. Початок в газетах за 3, 5 і 8 грудня).

ДУМКА про відкриту боротьбу з ворогом все частіше не давала хлопцям спокою, відколи побували в загоні Іллі Даниловича Діброви. Малопомітна робота підпільника не йшла ні в яке порівняння з боротьбою партизанів. Олексій уже малював собі, як він з автоматом іде разом з товаришами на ворожий гарнізон, як причаївся в засідці, чекаючи колону гітлерівців, або ставить міну під рейками. Чутки про партизанські операції тепер все частіше доходили до Нової Праги.

А тут конспірації доводилося віддавати не менше зусиль і винахідливості, ніж прямому виконанню завдань підпільного райкому. Власне, й сама конспірація була завданням. Кожен непевний крок загрожував провалом.

З розгортанням роботи по добуванню зброї і документів, влаштуванню втеч військовополонених з таборів і відправці їх до лісу все складніше ставало обмежувати коло підпільників людьми перевіреними й надійними. Тому взяли за правило, що всі члени організації не збиралися разом, новачків знайомили з кількома, а то й з одним підпільником, щоб на випадок зради не поставити під удар всіх.

Восени 43-го року, коли радянські війська все стрімкіше гнали ворога, гітлерівці кинулися зміцнювати свої сили. Знад Дніпра виселяли всіх без розбору, а далі на захід каральні загони шастали по селах, хапали кожного, хто викликав найменшу підозру.

Усе це робило діяльність підпільників складнішою і небезпечнішою, ніж будь-коли раніше. Удару можна було чекати з усіх боків.

КОЛИ Дем'ян Березовський зайшов до Шаповалова, той відразу зрозумів: щось трапилося — додому один до одного підпільники не ходили.

— Швидко тікаймо! Потім розповім, — з порога сказав Дем'ян.

Удвох подалися за городи, сховалися в чагарниках. Выглянувши, Олексій побачив, що його хату оточено.

Смеркало, з села доносилися чужа мова. Слів не розібрати, але й без того зрозуміло: облава.

Виявляється, Березовський вже підходив до дому, коли помітив, що в подвір'ї німці. Кілька з них стояли з автоматами напоготові, двоє чи троє заходили у відчинені сінешні двері. Тоді він і подався попередити Олексія.

Спочатку думали бігти в село, попереджувати інших, та вирішили цього не робити: якщо до Березовського гітлерівці зайшли випадково, то нічого панікувати, а якщо їм щось відомо, то все одно пізно бити на сполох.

Вже перед ранком Олексій з Дем'яном пішов до Кості Тищенка. Хлопець за завданням підпільників служив у поліції, і тепер настав час, коли його посада он як могла знадобитися. Коли Тищенко назвав прізвища заарештованих, Березовський одразу скочив:

— Мальцева робота, гад!

Мальцев, чоловік років сорока восьми, з'явився в селі недавно, здався комусь із хлопців своєю людиною, і йому дали на перший випадок якусь другорядне завдання. Він справився, потім його познайомили ще з кількома підпільниками. І от тепер есі, кого знав Мальцев, сиділи під замком.

— Зберемо тих, хто на волі, — і в ліс, — вирішив Шаповалов.

Кость Тищенко оповістив усіх, кому загрожував арешт, і група через два дні рушила до партизанів. Їх було дванадцять. Крім Шаповалова, в Чорний ліс ішли Дем'ян Березовський, Сергій Литвинов, Георгій Степанов, Федір Кисельов, Микола Скрипник, Борис Клименко й інші новопразькі підпільники.

(Далі буде).

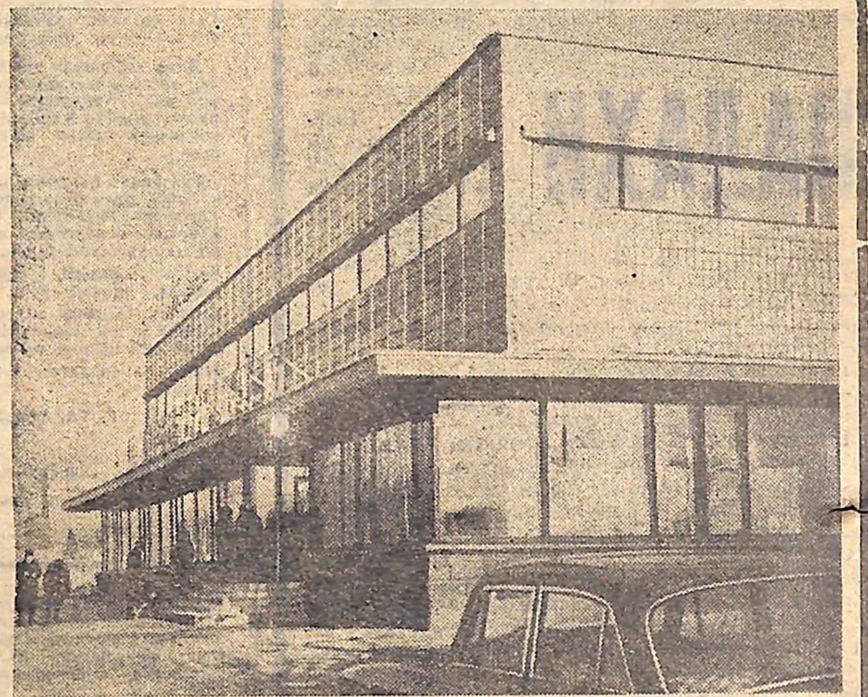
ТВОРЧИЙ КОНКУРС

оголошує редакція газети «Молодий комуніст» на кращі вірші і пісні, присвячені 50-річчю Радянської влади на Україні.

Твори мають оспівувати духовну красу молоді радянської людини, відображати багатогранне життя комсомольців і

молоді республіки, області, вірність молодих поколінь ідеалам революції, зміни, що сталися за часів Радянської влади.

Для переможців конкурсу встановлено три премії: ПЕРША — 30, ДРУГА — 25 і ТРЕТЯ — 15 карбованців.



Кіровоградщина-67

Новий універсальний магазин «Ювілейний» в м. Олександрії.

В Борщівській музичній школі, викладач Світлана Іванівська веде урок по класу фортепіано з Танєю Сивонінь.
Фото В. КОВПАКА.



ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ПОНЕДІЛОК, 11 грудня. Перша програма. 16.45 — Наша дівка. (К). 16.55 — Республіканська школа юних математиків. (К). 17.20 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Відповіді революціонерів. Телевікторина. I тур. (К). 20.40 — Теленовини. (М). 21.00 — По місяць революційних подій. «В ім'я прийдешнього». (М). 21.30 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Театри народжені Жовтнем. (Дніпропетровський український драматичний театр імені Т. Г. Шевченка). (Дніпропетровськ). ВІСІРОК, 12 грудня. Перша програма. 11.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 16.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Жовтневий повість». Героїчна ораторія А. Штогаренка. (Дніпропетровськ). 17.40 — Наша книжкова полиця. (Кіровоград). 17.50 — Телефільм (Кіровоград) 18.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Харківський інститут мистецтва». (Харків). 19.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 20.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Концерт для улюблених об'єднаного пісенного творчого спілкування України. (Другий відділ). (К). 22.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Є міста на Україні». Телеспектакль. (Одеса).

ораторія А. Штогаренка. (Дніпропетровськ). 17.40 — Наша книжкова полиця. (Кіровоград). 17.50 — Телефільм (Кіровоград) 18.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Харківський інститут мистецтва». (Харків). 19.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 20.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Концерт для улюблених об'єднаного пісенного творчого спілкування України. (Другий відділ). (К). 22.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Є міста на Україні». Телеспектакль. (Одеса).

ораторія А. Штогаренка. (Дніпропетровськ). 17.40 — Наша книжкова полиця. (Кіровоград). 17.50 — Телефільм (Кіровоград) 18.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Харківський інститут мистецтва». (Харків). 19.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 20.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Концерт для улюблених об'єднаного пісенного творчого спілкування України. (Другий відділ). (К). 22.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Є міста на Україні». Телеспектакль. (Одеса).

ораторія А. Штогаренка. (Дніпропетровськ). 17.40 — Наша книжкова полиця. (Кіровоград). 17.50 — Телефільм (Кіровоград) 18.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Харківський інститут мистецтва». (Харків). 19.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 20.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Концерт для улюблених об'єднаного пісенного творчого спілкування України. (Другий відділ). (К). 22.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Є міста на Україні». Телеспектакль. (Одеса).

ораторія А. Штогаренка. (Дніпропетровськ). 17.40 — Наша книжкова полиця. (Кіровоград). 17.50 — Телефільм (Кіровоград) 18.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Харківський інститут мистецтва». (Харків). 19.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 20.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Концерт для улюблених об'єднаного пісенного творчого спілкування України. (Другий відділ). (К). 22.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Є міста на Україні». Телеспектакль. (Одеса).

ораторія А. Штогаренка. (Дніпропетровськ). 17.40 — Наша книжкова полиця. (Кіровоград). 17.50 — Телефільм (Кіровоград) 18.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Харківський інститут мистецтва». (Харків). 19.00 — «Останній завіт». Художній фільм. (Кіровоград). 20.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Концерт для улюблених об'єднаного пісенного творчого спілкування України. (Другий відділ). (К). 22.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Є міста на Україні». Телеспектакль. (Одеса).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділі — 45-36.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА»

орган Кіровоградського об'єднання ЛКСМУ

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ПОНЕДІЛОК, 11 грудня. 17.20 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Родовід революціонерів». (Одеса). 18.00 — Телевізійні вісті. 18.30 — Слухачам шкіл основ марксизму-ленінізму. (М). 19.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Тетри народжені Жовтнем». (Дніпропетровськ). ВІСІРОК, 12 грудня. 16.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Героїчна ораторія А. Штогаренка «Жовтневий по-

ПОКАЗУЄ ОДЕСА

ПОНЕДІЛОК, 11 грудня. 17.20 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Родовід революціонерів». (Одеса). 18.00 — Телевізійні вісті. 18.30 — Слухачам шкіл основ марксизму-ленінізму. (М). 19.00 — Назустріч 50-річчю Радянської України. «Тетри народжені Жовтнем». (Дніпропетровськ). ВІСІРОК, 12 грудня. 16.40 — Назустріч 50-річчю Радянської України. Героїчна ораторія А. Штогаренка «Жовтневий по-